

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

20. Ratio repudiandi, quia uni datur, alteri negatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

CAPVT SECVNDVM.

Quomodo in oppugnanda gratia efficaci conveniant, aut differant.

NOTA XIX.

Repudiant gratiam que humanam sibi subijcit voluntatem.

IN oppugnanda vera Dei gratia, qua per Augustinum nobis tradita est, non minor profecto similitudo reperitur. Eadem quippe & Massilienses tunc, & recentiores isti nunc adversus operationem divinae gratiae obmurmurant. Et quamvis ijs pleraque similia sunt, quae praedestinationis ab eis objecta vidimus, ex alio tamen capite praedestinationi, ex alio efficaci gratiae opponuntur. Illi maxime propter immutabilitatem, qua voluntates ab aeterno preveniendo, de salute quorundam, nulla operum consideratione, decerneret: huic praecipue propter temporalis operationis efficaciam.

In primis igitur gratiam illam rejecerunt Massilienses, quae humanam sibi subijcit voluntatem, ut Prosper notat: hoc est, illam quae voluntati efficaci potestate ita dominatur, ut in ea ipsum etiam primum velle operetur; non eam cui voluntas ita dominatur, ut eam efficacem vel inefficacem & cassam reddat, si voluerit. Quod verum esse, alibi late asserimus, & infra forsitan aliquid diuturni sumus.

Quid vero recentiores nonne illam ipsam omnibus oppugnandi viribus expugnare nituntur? Prohibent enim palam, se illam averfari gratiam, quae determinat voluntatem, hoc est, cujus usus vel non usus non dependet à voluntatis dominantis nutu, sed ipsa inserit usum sui, humanam sibi subijcens voluntatem. Efficit enim primum, ut velit; & ex nolentibus volentes facit. Illam vero se amplecti gratanter consentitur, cujus usus voluntati subditur, & facit aliquid aut non facit, prout voluntatis arbitrio placet. Vnde illud

Lesij: Neque gratiam subijcimus voluntati, sed usum gratiae. Quasi vero aliter gratia subijceretur voluntati, quam cum usus ejus & non usus, actio ejus & cessatio à voluntate suspenditur. Hinc saepe eorum phrasis: Liberum arbitrium cassum potest facere auxilium Dei: Gratia dicitur efficax vel inefficax ab effectu, & hujusmodi; quibus evidenter ista subiectio exprimitur. Et quamvis ipsi verissima haec esse putent; nos tamen alibi non obscure patefecimus, nullum in his sententijs relinqui gratiae Christi locum, sed solum eis liberi arbitrij naturam superesse, quae velle in eis & operari operetur.

In Epist. ad Aug.
Fidelitate
lib. 8. de
heres. c. 6.
7. 8.
L. de grat.
lib. 1. c. 12.
2. 2.
Molinian.
& Lesij.

A

NOTA XX.

Ratio repudiandi, quia uni datur, alteri negatur.

CAUSE vero, cur hujusmodi gratiam contempere averfentur, proflus ipsissima sunt, quibus Massilienses ad eam detestandam oppugnandamque moti sunt. Et prima quidem illa fuit, quod gratia à sancto Augustino praedicaretur talis esse, quae non omnibus promiscue accipere volentibus offerretur, sed judicio Dei occulto daretur uni, alteri negaretur; sicut in Augustini scriptis identidem inculcatur.

Hinc illud Fausti adversus istam solemnem sancti Augustini & Prosperi doctrinam: Nunc, Faust. lib. 1. inquit, veniendum est ad illos, qui cum gratiam alijs dari, alijs negari asserunt, gratiae minus cum Pelagio perdidit. Et in eodem libro inferius: Quis tam inmemor salutis suae sit, qui atrabentis misericordiam negare praesumat? Sed ille vere impius est, qui eam non omnibus ingeri, non omnibus testatur impendi. Simili modo Massilienses, de quibus Prosper & Hilarius, molestissime ferebant in hunc sensum illud ab Augustino usurpari: Sicut unicuique partitus est mensuram fidei, quasi uni ad dandum ut velit, restitit ab hoc dono alijs partiter.

Hoc ipsum graviter istis recentioribus displicet. Nec enim ferre possunt, gratiam ita dispensari à Deo, ut eam uni det, alteri neget: sed omnibus communiter eam impendi volunt. Itaque pari proflus modo gratiam sufficientem quandam omnibus omnino hominibus quantumcumque perversis expositam tradunt. Quae doctrina quia ex eorum libris notissima est, nullis testimonijs opus est. Videat qui volet Lessium, Suarez, Molinam.

L. de lib. de
praed. scilicet 6.
n. 69. & 60.
Suarez de
auxil. lib. 3.
c. 6.
Mol. in Cons.
cord. q. 14.
a. 13. & 14.
10. & 12.
a. 4. & 5.
disp. 4.

NOTA XXI

Quia destruit libertatem quando datur.

ALTERA, eaque celebratissima fuit, quod destrueret libertatem arbitrij nostri, idque sive nobis à Deo donaretur, sive negaretur. De primo nunc, de altero sequenti observatione id ostendendum est.

Perire itaque libertatem arbitrij per gratiae illius, quam praedicabat Augustinus, efficaciam, sexcentis tundeantur caelum & terram querimonijs. Vnde Prosper ad Rufinum: Scripta eius (sancti Augustini) quibus error Pelagianorum impugnatus, insamant, ducunt eum liberum arbitrium penitus submovere. Et inferius: Nimum vero inepie, nimumque inconsiderate ab adversariis dicitur, quod per hanc Dei gra-

Prosper. Epist. ad Rufin.
Ibid. in fin.